

JANE AUSTEN

ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΗ

μετάφραση
Ουρανία Τουτουντζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Σημείωμα της μεταφράστριας

Πρώιμη έκφραση του ρεαλισμού στη λογοτεχνία αποτελεί το έργο της Τζέιν Όστεν στο σύνολό του. Κάποιες φορές η αφήγηση μοιάζει να κατέχει δευτερεύουσα θέση σε σχέση με την ανάλυση των κοινωνικών ηθών, κυρίως όσον αφορά τον θεσμό του γάμου και τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία και την οικογένεια.

Η συγγραφέας –που ουδέποτε παντρεύτηκε, αν και αναφέρεται πως κάποτε, στα είκοσι επτά της χρόνια, είχε αποδεχτεί την πρόταση γάμου ενός πλούσιου κληρονόμου για να... αλλάξει γνώμη την αμέσως επόμενη ημέρα– στέκεται με κριτική διάθεση αλλά και κάπως αποστασιοποιημένη απέναντι στα κοινωνικά στερεότυπα των καιρών της. Παρ' όλα αυτά, η κριτική της, αν και χαρακτηρίζεται από μία λεπτή ειρωνεία που προκαλεί συχνά το μειδίαμα του αναγνώστη και κάποιες άλλες φορές –λιγότερο συχνά– τον κάνει να ξεσπάσει σε γέλια, παραμένει ήπια. Δεν διαπραγματεύεται ποτέ τη σταθερή της άποψη ότι το θεμέλιο ενός γάμου πρέπει να είναι η αγάπη, είτε με τη μορφή σφοδρού έρωτα είτε με τη μορφή της στοργής και της γαλήνιας φιλίας, αλλά ο αναγνώστης των έργων της δεν θα βρει σε αυτά τόσο έντονα πάθη όσο ορθολογική κριτική. Αυτός είναι προφανώς και ο λόγος που έκανε τη Σάρλοτ Μπροντέ να δηλώνει πως το έργο της

Όστεν διόλου δεν τη συγκινεί, ενώ άλλοι συγγραφείς, όπως ο Χένρι Τζέιμς και η Τζορτζ Έλιοτ, εκφράστηκαν επαινετικά για το έργο της.

Όσο όμως και αν το λεπτό βρετανικό χιούμορ των διαλόγων και των σχολίων της είναι πάντοτε εύστοχο, όσο και αν μέσω των έργων της μας δίνεται μία αποτίμηση της θέσης της γυναίκας στην Αγγλία του τέλους του 18ου και των αρχών του 19ου αιώνα, η Τζέιν Όστεν ίσως δεν θα ήταν σήμερα μία από τις σημαντικότερες εκπροσώπους της αγγλικής λογοτεχνίας, αν δεν υπήρχε στο έργο της και κάτι άλλο ακόμα. Πίσω από την ειρωνεία και το πικρό χιούμορ για τις κενές περιεχομένου συμβάσεις μιας κοινωνίας που όσο και αν το ήθελε αδυνατούσε να αυτοπροσδιοριστεί από τις ίδιες τις αξίες τις οποίες πρόσβευε (ευπρέπεια, κοσμιότητα, γυναικεία αγνότητα κ.λπ.), υπάρχει μία πικρή ειρωνεία για την ίδια τη ζωή και την αγωνιώδη αναζήτηση ενός νοήματος σε αυτή. Αυτή είναι η πιο δυνατή αλλά και πιο σκοτεινή πλευρά του έργου της, που εκφράζει και τη λιγότερο ίσως γνωστή πλευρά της ιδιοσυγκρασίας της συγγραφέως.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κεφάλαιο 1

Αποτελεί γενικώς αποδεκτή αλήθεια πως ένας ανύμφευτος άντρας, με μια όχι αμελητέα περιουσία στην κατοχή του, έχει οπωσδήποτε ανάγκη από μια σύζυγο.

Και όσο λίγο και αν είναι γνωστά τα αισθήματα ή οι απόψεις ενός τέτοιου άντρα όταν εγκαθίσταται για πρώτη φορά σε μια περιοχή, αυτή η αλήθεια είναι τόσο καλά εδραιωμένη στα μυαλά των οικογενειών που κατοικούν εκεί γύρω, ώστε να τον θεωρούν δικαιωματικά κτήμα της μίας ή της άλλης εκ των θυγατέρων τους.

«Αγαπητέ μου κύριε Μπένετ», είπε μια ημέρα στον κύριο Μπένετ η σύζυγός του, «ακούσατε μήπως ότι το Νέδερφιλντ Παρκ επιτέλους ενοικιάστηκε;»

Ο κύριος Μπένετ της αποκρίθηκε πως όχι, δεν το είχε ακούσει.

«Κι όμως, ενοικιάστηκε», εξακολούθησε απτόητη εκείνη· «μόλις προ ολίγου ήταν εδώ η κυρία Λονγκ και μου είπε όλα τα σχετικά».

Ο κύριος Μπένετ δεν μίλησε.

«Μα δεν επιθυμείτε να μάθετε ποιος είναι ο ενοικιαστής;» φώναξε ανυπόμονα η σύζυγός του.

«Η αλήθεια είναι πως εσείς επιθυμείτε να μου το πείτε κι εγώ απλώς δεν έχω αντίρρηση να το ακούσω».

Αυτό ήταν αρκετά ενθαρρυντικό ώστε η σύζυγός του να συνεχίσει.

«Λοιπόν, αγαπητέ μου, θα πρέπει να μάθετε ότι, όπως λέει η κυρία Λονγκ, το Νέδερφιλντ το ενοικίασε ένας νέος άντρας με τεράστια περιουσία από τα βόρεια της Αγγλίας· ότι κατέβηκε ως εδώ τη Δευτέρα, με ένα τέθριππο παρακαλώ, για να δει το μέρος, και τόσο πολύ ενθουσιάστηκε, ώστε έκλεισε αμέσως συμφωνία με τον κύριο Μόρις· ότι θα εγκατασταθεί πριν από το φεστιβάλ των Αρχαγγέλων στις 29 Σεπτεμβρίου, ενώ ήδη στο τέλος της επομένης εβδομάδας θα βρίσκονται στο σπίτι κάποιοι από τους υπηρέτες του».

«Πώς ονομάζεται;»

«Μπίνγκλεϊ».

«Είναι νυμφευμένος ή όχι;»

«Ω ανύμφευτος, αγαπητέ μου, μετά βεβαιότητας! Ένας ελεύθερος άντρας με τεράστια περιουσία· τέσσερις ή πέντε χιλιάδες τον χρόνο. Πόσο ευόιωνα για τα κορίτσια μας!»

«Πώς αυτό; Σε τι μπορεί να επηρεάσει τα κορίτσια μας αυτό το γεγονός;»

«Αγαπητέ μου κύριε Μπένετ», αποκρίθηκε η σύζυγός του, «πώς μπορείτε να είστε τόσο κουραστικός! Είναι δυνατόν να μην αντιλαμβάνεστε πως σκέφτομαι την πιθανότητα να νυμφευθεί ένα από αυτά».

«Ωστε λοιπόν με αυτόν τον σκοπό εγκαθίσταται εδώ;»

«Σκοπό! Ανοησίες, πώς είναι δυνατόν να εκφράζεστε έτσι! Αλλά είναι πολύ πιθανόν να ερωτευτεί ένα από τα κορίτσια και για αυτόν ακριβώς τον λόγο θα πρέπει να τον επισκεφθείτε αμέσως μόλις έρθει».

«Δεν βλέπω με ποιο πρόσχημα θα έκανα κάτι τέτοιο. Μπορείτε να πάτε εσείς μαζί με τα κορίτσια ή και να τα στείλετε να τον επισκεφθούν μόνα τους, κάτι που ενδεχομένως να είναι ακόμα καλύτερο αφού, με την ομορφιά σας να συναγωνίζεται τη δική τους,

είναι πιθανόν ο κύριος Μπίνγκλεϊ να προτιμήσει εσάς από όλη τη συντροφιά».

«Αγαπητέ μου, με κολακεύετε. Σίγουρα απόλαυσα κάποτε κι εγώ το μερίδιό μου στην ομορφιά, αλλά δεν ισχυρίζομαι πως τώρα πια είμαι κάτι το ιδιαίτερο. Όταν μία γυναίκα έχει πέντε κόρες σε ηλικία γάμου, οφείλει να πάψει να σκέφτεται τη δική της ομορφιά».

«Στις περιπτώσεις που συμβαίνει αυτό, συνήθως δεν απομένει πια στη γυναίκα αρκετή ομορφιά ώστε να μπορεί να τη σκέφτεται».

«Πάντως, αγαπητέ μου, πρέπει πραγματικά να πάτε να επισκεφθείτε τον κύριο Μπίνγκλεϊ όταν εγκατασταθεί στην περιοχή μας», συνέχισε απτότητα.

«Ειλικρινά, δεν μπορώ να δεσμευτώ πως θα το πράξω».

«Μα σκεφτείτε τις κόρες σας. Σκεφτείτε μόνο τι θα σήμαινε για μία από αυτές να μπει σε μια τέτοια οικογένεια. Ο σερ Ουίλιαμ Λούκας και η λαίδη σύζυγός του είναι αποφασισμένοι να πάνε, απλώς και μόνο για αυτόν τον λόγο, αφού, όπως γνωρίζετε, δεν συνηθίζουν γενικά να επισκέπτονται τους νεοφερμένους στην περιοχή. Πρέπει άλλωστε να πάτε, διότι αν δεν προηγηθείτε εσείς, θα είναι αδύνατον για εμάς να τον επισκεφθούμε».

«Είστε υπερβολικά και σχολαστικά τυπική, αγαπητή μου. Τολμώ να πω πως ο κύριος Μπίνγκλεϊ θα είναι ευτυχής με την επίσκεψή σας· κι εγώ από την πλευρά μου θα του στείλω ένα σύντομο σημείωμα, διαβεβαιώνοντάς τον για την εκ καρδίας συγκατάθεσή μου να νυμφευθεί όποια από τις θυγατέρες μας επιλέξει· αν και θα πρέπει επίσης να προσθέσω έναν επαινετικό λόγο για τη μικρή μου Λίζι».

«Θα επιθυμούσα να μην κάνετε κάτι τέτοιο. Η Λίζι δεν είναι ούτε στο ελάχιστο καλύτερη από τις άλλες· και είναι σίγουρη πως δεν είναι ούτε κατά το ήμισυ όμορφη όσο η Τζέιν ή καλοδιάθετη όσο η Λίντια. Αλλά εσείς πάντοτε αυτή προτιμούσατε».

«Καμία τους δεν διαθέτει κάποιο σημαντικό προτέρημα», αποκρίθηκε εκείνος και συνέχισε, «είναι όλες τους ανόητες και αδαείς, όπως όλα τα υπόλοιπα κορίτσια του κόσμου. Όμως η Λίζι έχει κάπως περισσότερη σπιρτάδα από ό,τι οι αδελφές της».

«Κύριε Μπένετ, πώς μπορείτε να κακολογείτε κατ' αυτόν τον τρόπο τα ίδια σας τα παιδιά; Απολαμβάνετε να με εκνευρίζετε. Δεν λυπάστε καθόλου τα βασανισμένα νεύρα μου».

«Με έχετε παρεξηγήσει, αγαπητή μου. Τρέφω βαθύτατο σεβασμό για τα νεύρα σας. Είναι παλιοί μου φίλοι. Σας ακούω να μιλάτε με φροντίδα κάθε τόσο για αυτά εδώ και είκοσι τουλάχιστον χρόνια».

«Αχ, δεν έχετε ιδέα για το πόσο υποφέρω».

«Ελπίζω όμως ότι θα το ξεπεράσετε και θα ζήσετε αρκετά για να δείτε πολλούς νεαρούς άντρες με εισόδημα τεσσάρων χιλιάδων τον χρόνο να εγκαθίστανται στην περιοχή μας».

«Δεν θα μας ωφελούσε σε τίποτε, από τη στιγμή που εσείς δεν θα τους επισκεπτόσασταν».

«Βασιστείτε στον λόγο μου, αγαπητή μου, ότι μόλις γίνουν είκοσι, θα τους επισκεφθώ όλους».

Ο κύριος Μπένετ ήταν ένα τόσο αλλόκοτο κράμα ευστροφίας, σαρκαστικού χιούμορ, επιφυλακτικότητας και ιδιοτροπίας, που η εμπειρία είκοσι τριών χρόνων κοινής ζωής αποδεικνυόταν ανεπαρκής για να κάνει τη σύζυγό του να κατανοήσει τον χαρακτήρα του. Η δική της σκέψη ξετυλιγόταν με τρόπο πολύ πιο αναμενόμενο. Ήταν μια γυναίκα μέτριας αντίληψης, ελάχιστης μόρφωσης και ευμετάβλητης διάθεσης. Όταν ήταν δυσσχεστημένη, φανταζόταν αμέσως πως έπασχε από τα νεύρα της. Κύρια απασχόληση και σκοπός της ζωής της ήταν να παντρεύει τις κόρες της και η παρηγοριά της, η ανταλλαγή επισκέψεων και το κουτσομπολιό.

Κεφάλαιο 2

Ο κύριος Μπένετ ήταν ανάμεσα στους πρώτους που επισκέφθηκαν τον κύριο Μπίνγκλεϊ. Από την πρώτη στιγμή η πρόθεσή του ήταν να το κάνει αυτό, παρόλο που δεν έπαψε να διαβεβαιώνει τη σύζυγό του πως δεν σκόπευε να πάει· και ως το βράδυ μετά την πραγματοποίηση της επίσκεψης, εκείνη εξακολουθούσε να μην έχει ιδέα. Μόνο τότε της αποκαλύφθηκε, με τον ακόλουθο τρόπο. Παρατηρώντας τη δεύτερη κόρη του να διακοσμεί ένα καπέλο, ο κύριος Μπένετ της είπε ξαφνικά: «Ελπίζω πως θα αρέσει στον κύριο Μπίνγκλεϊ, Λίζι».

«Δεν έχουμε τρόπο να γνωρίζουμε τι αρέσει στον κύριο Μπίνγκλεϊ», σχολίασε μνησικάκα η μητέρα της, «καθώς δεν πρόκειται να τον επισκεφθούμε».

«Όμως ξεχνάτε, μητέρα», παρενέβη η Ελιζαμπεθ, «πως θα τον συναντήσουμε στις κοινωνικές συγκεντρώσεις και ότι η κυρία Λονγκ υποσχέθηκε να μας τον συστήσει».

«Δεν πιστεύω πως η κυρία Λονγκ πρόκειται να κάνει κάτι τέτοιο. Έχει η ίδια δύο ανιψιές. Είναι μία εγωίστρια, υποκρίτρια γυναίκα, και δεν την έχω σε καμία εκτίμηση».

«Ούτε εγώ», συμφώνησε ο σύζυγός της, «και χαίρομαι που διαπιστώνω ότι δεν εξαρτάστε από τις υπηρεσίες της».

Η κυρία Μπένετ δεν καταδέχτηκε να του απαντήσει, όμως,

αδυνατώντας να συγκρατηθεί, τα έβαλε με μία από τις κόρες της. «Μη βήχεις έτσι, Κίτι, για όνομα του Θεού! Λυπήσου λίγο τα νεύρα μου. Θα μου τα τσακίσεις».

«Η Κίτι δεν έχει καμία διακριτικότητα όσον αφορά τον βήχα της», είπε ο πατέρας της, «διαλέγει πάντοτε την πιο ακατάλληλη ώρα για να βήξει».

«Δεν βήχω επειδή με διασκεδάζει», αποκρίθηκε εκνευρισμένα η Κίτι. «Πότε είναι ο επόμενος χορός στον οποίο θα παρευρεθείς, Λίτσι;»

«Σε δεκαπέντε μέρες από αύριο».

«Α μα ναι, έτσι είναι», αναφώνησε η μητέρα της, «και η κυρία Λονγκ δεν πρόκειται να επιστρέψει παρά την προηγούμενη του χορού· θα είναι επομένως αδύνατον να μας τον συστήσει, καθώς δεν θα έχει ούτε η ίδια προλάβει να τον γνωρίσει».

«Τότε, αγαπητή μου, μπορεί να έχετε εσείς το πλεονέκτημα απέναντι στη φίλη σας και να τον συστήσετε εσείς σε εκείνη».

«Αδύνατον, κύριε Μπένετ, παντελώς αδύνατον, αφού δεν τον γνωρίζω ούτε εγώ· μα πώς μπορείτε να με πειράζετε κατ' αυτόν τον τρόπο;»

«Σέβομαι την επιφυλακτικότητά σας. Μια γνωριμία μόλις δεκαπέντε ημερών είναι πράγματι ανεπαρκής. Δεν μπορείς να γνωρίσεις τι είδους άνθρωπος είναι στα αλήθεια κάποιος μέσα σε δεκαπέντε ημέρες. Όμως, αν δεν τολμήσουμε *εμείς*, σίγουρα κάποιος άλλος θα το κάνει· και, στο κάτω-κάτω, η κυρία Λονγκ και οι θυγατέρες της πρέπει επίσης να έχουν την ευκαιρία τους. Έτσι λοιπόν, και καθώς θα το θεωρήσει ως μία ευγενική πράξη εκ μέρους μας, αν αρνηθείτε να το κάνετε εσείς, θα το αναλάβω εγώ».

Τα κορίτσια κοίταξαν έκπληκτα τον πατέρα τους. Η κυρία Μπένετ είπε μόνο: «Ανοησίες, ανοησίες!».

«Μα ποιο νόημα θα μπορούσε να έχει αυτή η εμφατική δήλωση;» φώναξε εκείνος. «Μήπως λοιπόν θεωρείτε όλο αυτό το τυπικό σχετικά με τις συστάσεις και το συνακόλουθο άγχος που

πηγάξει από αυτό ως ανοησίες; Σε αυτό το σημείο, δεν θα μπορούσα να συμφωνήσω εντελώς μαζί σας. Εσύ τι λες, Μαίρη; Καθώς γνωρίζω ότι είσαι μία βαθυστόχαστη νεαρή κυρία και έχεις διαβάσει σπουδαία βιβλία, από τα οποία άντλησες το απόσταγμα της σοφίας τους».

Η Μαίρη ήθελε πολύ να πει κάτι βαθύ και σοφό, αλλά δεν ήξερε πώς θα μπορούσε.

«Όσο η Μαίρη θα βάζει σε τάξη τις σκέψεις της», εξακολούθησε εκείνος, «εμείς ας επιστρέψουμε στον κύριο Μπίνγκλεϊ».

«Τον βαρέθηκα τον κύριο Μπίνγκλεϊ», φώναξε η σύζυγός του.

«Λυπάμαι πολύ που ακούω κάτι τέτοιο· αλλά γιατί να μη μου το πείτε νωρίτερα; Αν το γνώριζα αυτό σήμερα το πρωί, δεν θα είχα μπει στον κόπο να τον επισκεφθώ. Είναι ιδιαιτέρως ατυχές· καθώς όμως εγώ του έχω ήδη κάνει επίσκεψη, δεν μπορούμε πια να αποφύγουμε τη γνωριμία».

Τα αποσβολωμένα πρόσωπα των κυριών ήταν αυτό ακριβώς που επιθυμούσε να δει, και η έκπληξη της κυρίας Μπένετ ίσως να ξεπερνούσε αυτή των υπολοίπων· πάντως, όταν κόπασε η πρώτη θύελλα χαράς, εκείνη άρχισε να λέει πως από την αρχή περίμενε ότι θα συνέβαινε αυτό.

«Πόσο υπέροχο ήταν αυτό εκ μέρους σας, αγαπητέ μου κύριε Μπένετ. Ήξερα όμως ότι δεν ήταν δυνατόν παρά να σας πείσω στο τέλος. Ήμουν σίγουρη πως αγαπούσατε πολύ τα κορίτσια σας για να αμελήσετε να κάνετε μια τέτοια γνωριμία. Α πόσο ικανοποιημένη είμαι! Και ήταν έξοχο το αστειάκι σας, να πάτε σήμερα το πρωί και να μη μας πείτε ούτε λέξη ως τώρα!»

«Τώρα λοιπόν, Κίτι, μπορείς να βήχεις όσο θέλεις», δήλωσε ο κύριος Μπένετ και με αυτά τα λόγια στράφηκε και βγήκε από το δωμάτιο, έχοντας κουραστεί από τη χαρωπή φρενίτιδα της συζύγου του.

«Μα πόσο υπέροχο πατέρα έχετε, κορίτσια!» είπε εκείνη μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω του. «Δεν ξέρω πώς θα μπορέσετε ποτέ να

του ξεπληρώσετε την καλοσύνη του ή και πώς θα μπορέσετε να ξεπληρώσετε κι εμένα, για να μην το ξεχνάμε κι αυτό. Στη δική μας ηλικία, πιστέψτε με, δεν είναι και τόσο ευχάριστο να κάνεις κάθε ημέρα νέες γνωριμίες· όμως για το δικό σας χατίρι, θα κάναμε οτιδήποτε. Λίντια αγάπη μου, αν κι εσύ είσαι η μικρότερη, τολμώ να πω πως ο κύριος Μπίνγκλεϊ θα χορέψει μαζί σου στον επόμενο χορό».

«Ω!» είπε τολμηρά η Λίντια, «δεν ανησυχώ· διότι παρόλο που είμαι πράγματι η μικρότερη, είμαι και η πιο ψηλή επίσης». Η υπόλοιπη βραδιά πέρασε με υποθέσεις σχετικά με το πόσο σύντομα ο κύριος Μπίνγκλεϊ θα ανταπέδιδε την επίσκεψη του πατέρα τους και με συζήτηση σχετικά με το πότε θα έπρεπε να τον προσκαλέσουν σε δείπνο.

Κεφάλαιο 3

Όσες ερωτήσεις όμως και αν έκανε η κυρία Μπένετ, συνεπικουρούμενη από τις πέντε κόρες της, σχετικά με το θέμα, δεν στάθηκαν αρκετές ώστε να αποσπάσουν από τον σύζυγό της μία ικανοποιητική περιγραφή του κυρίου Μπίνγκλεϊ. Του επιτίθεντο με ποικίλους τρόπους· με απροκάλυπτες ερωτήσεις, ευρηματικές εικασίες και επιφυλακτικές υποθέσεις· όμως εκείνος κατόρθωνε να ξεφεύγει από όλες τους, ώσπου τελικά αναγκάστηκαν να δεχτούν την από δεύτερο χέρι πληροφόρηση της γειτόνισσάς τους λαίδης Λούκας. Τα όσα τους είπε ήταν εξαιρετικά ευνοϊκά. Ο σερ Ουίλιαμ είχε ενθουσιαστεί μαζί του. Ήταν πολύ νέος, αξιοθαύμαστα όμορφος, ιδιαίτερος ευχάριστος και, ως επιστέγασμα όλων, σκόπευε να παρευρεθεί στην επόμενη κοινωνική συγκέντρωση με μια μεγάλη συντροφιά. Τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο ευχάριστο! Το να αγαπά κάποιος τον χορό αποτελεί σίγουρο βήμα για να καταλήξει να ερωτευτεί· και πολύ ζωηρές ελπίδες άρχισαν να γεννιούνται στα πέριξ για την κατάκτηση της καρδιάς του κυρίου Μπίνγκλεϊ.

«Να μπορούσα μόνο να δω μία από τις θυγατέρες μας να εγκαθίσταται ευτυχισμένη στο Νέδερφιλντ», είπε η κυρία Μπένετ στον σύζυγό της, «και όλες τις άλλες να κάνουν εξίσου καλούς γάμους, και δεν θα ευχόμουν πια τίποτα περισσότερο».

Έπειτα από λίγες ημέρες, ο κύριος Μπίνγκλεϊ ανταπέδωσε την επίσκεψη του κυρίου Μπένετ και κάθισε επί δέκα περίπου λεπτά μαζί του στη βιβλιοθήκη. Είχε πάει τρέφοντας ελπίδες ότι θα είχε την ευκαιρία να δει για λίγο τις νεαρές κυρίες, για την ομορφιά των οποίων είχε ακούσει τόσο πολλά· όμως δεν είδε παρά μόνο τον πατέρα. Οι κυρίες από την πλευρά τους στάθηκαν πιο τυχερές, αφού είχαν το πλεονέκτημα να διακρίνουν, από ένα παράθυρο του επάνω ορόφου, πως ο επισκέπτης τους φορούσε μπλε πανωφόρι και ίππευε ένα μαύρο άλογο.

Πολύ σύντομα έπειτα από αυτό εστάλη μια πρόσκληση σε δείπνο· κι ενώ η κυρία Μπένετ είχε ήδη σκεφτεί τα πιάτα που θα τιμούσαν περισσότερο την αξιοσύνη της ως οικοκυράς, κατέφθασε μία απάντηση που τα ανέβαλε όλα. Ο κύριος Μπίνγκλεϊ ήταν υποχρεωμένος να βρίσκεται στην πόλη την επόμενη ημέρα και κατά συνέπεια αδυνατούσε να αποδεχτεί την τιμή της πρόσκλησής τους κ.λπ. Η κυρία Μπένετ ταραχτήκε πολύ. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι είδους υποθέσεις μπορεί να είχε εκείνος στην πόλη τόσο σύντομα μετά την εγκατάστασή του στο Χέρντφονσαϊρ· κι άρχισε να φοβάται πως ίσως ο κύριος Μπίνγκλεϊ άρχιζε να πηγαίνει διαρκώς από το ένα μέρος στο άλλο, χωρίς ποτέ να εγκατασταθεί κανονικά στο Νέδερφιλντ, ως όφειλε. Η λαίδη Λούκας διασκέδασε λίγο τους φόβους της εκφράζοντας τη γνώμη πως ο μοναδικός λόγος της μετάβασής του στο Λονδίνο ήταν να συγκεντρώσει μία μεγάλη συντροφιά για τον χορό. Δεν άργησε μάλιστα να ακολουθήσει μία αναφορά πως ο κύριος Μπίνγκλεϊ επρόκειτο να φέρει μαζί του στη συγκέντρωση δώδεκα κυρίες και επτά κυρίους. Τα κορίτσια αποκαρδιώθηκαν στο άκουσμα ενός τέτοιου πλήθους κυριών, αλλά παρηγορήθηκαν μία ημέρα πριν από τον χορό μαθαίνοντας ότι αντί για δώδεκα είχε φέρει τελικά μόνο έξι μαζί του από το Λονδίνο – τις πέντε αδελφές του και μία εξαδέλφη. Και όταν τελικά η συντροφιά μπήκε στην αίθουσα όπου λάμβανε χώρα η συγκέντρωση, αποτελούνταν μόλις από πέντε

άτομα συνολικά –τον κύριο Μπίνγκλεϊ, τις δύο αδελφές του, τον σύζυγο της μεγαλύτερης και έναν ακόμη νεαρό άντρα.

Ο κύριος Μπίνγκλεϊ ήταν όμορφος και αρχοντικός· είχε ευχάριστη φυσιογνωμία και άνετους, ανεπιτήδευτους τρόπους. Οι αδελφές του είχαν κομψότητα και τον αέρα των γυναικών που είναι μέσα στη μόδα. Ο γαμπρός του, ο κύριος Χερστ, έδειχνε απλώς τζέντλεμαν· αλλά ο φίλος του, ο κύριος Ντάρσι, πολύ σύντομα τράβηξε την προσοχή όλης της αίθουσας επάνω του, χάρη στο ωραίο, ψηλό του παράστημα, στα όμορφα χαρακτηριστικά του, στην αριστοκρατική όψη του, χάρη επίσης στη φήμη που έκανε τον γύρο πέντε μόλις λεπτά μετά την είσοδό του, πως απολάμβανε εισόδημα δέκα χιλιάδων τον χρόνο. Οι κύριοι αποφάσισαν πως αποτελούσε μία πολύ κομψή αντρική φιγούρα, οι κυρίες δήλωσαν ότι ήταν πολύ πιο όμορφος από τον κύριο Μπίνγκλεϊ και στη διάρκεια της μισής περίπου βραδιάς τον κοιτούσαν όλοι με μεγάλο θαυμασμό, μέχρι που οι ίδιοι του οι τρόποι προξένησαν μία αποστροφή, η οποία μετέστρεψε το ρεύμα της δημοτικότητας του, καθώς διαπιστώθηκε πως ήταν αλαζονικός, πως αντιμετώπιζε με υπεροψία τους άλλους και πως δεν καταδεχόταν να ευχαριστηθεί με τίποτα. Και τότε πια, ούτε ολόκληρη η τεράστια ακίνητη περιουσία του στο Ντέρμπισαϊρ δεν μπορούσε να τον κάνει να μη φαίνεται απωθητικός και δυσάρεστος, και ανάξιος να συγκριθεί με τον φίλο του.

Ο κύριος Μπίνγκλεϊ πολύ γρήγορα γνώρισε όλα τα σημαντικά πρόσωπα μέσα στην αίθουσα· ήταν ενεργητικός και καθόλου επιφυλακτικός, χόρευε όλους τους χορούς, ενοχλήθηκε που ο χορός τελείωσε τόσο σύντομα και είπε πως σκεφτόταν να δώσει και ο ίδιος έναν στο Νέδερφιλντ. Τέτοια αξιαγάπητα προσόντα μιλούν από μόνα τους. Πόσο μεγάλη αντίθεση ανάμεσα σε αυτόν και στον φίλο του! Ο κύριος Ντάρσι χόρευε μόνο δύο φορές, μία με την κυρία Χερστ και μία με τη δεσποινίδα Μπίνγκλεϊ, αρνήθηκε να του συστήσουν οποιαδήποτε άλλη κυρία και πέρασε την

υπόλοιπη βραδιά βηματίζοντας μέσα στην αίθουσα και μιλώντας περιστασιακά με κάποιο άτομο της παρέας του. Ο χαρακτήρας του είχε κριθεί. Ήταν ο πιο αλαζονικός, ο πιο δυσάρεστος άνθρωπος στον κόσμο, κι όλοι ήλπιζαν πως δεν θα ξαναρχόταν πια στα μέρη τους. Ανάμεσα σε εκείνους που τον αντιπάθησαν σφοδρά ήταν και η κυρία Μπένετ, της οποίας η δυσαρέσκεια από τη γενική του συμπεριφορά οξύνθηκε σε ιδιαίτερη αγανάκτηση εξαιτίας του γεγονότος ότι ο κύριος Ντάρσι ταπεινώσε μία από τις κόρες της.

Η Ελίζαμπεθ Μπένετ είχε αναγκαστεί, εξαιτίας της έλλειψης καβαλιέρων, να μείνει καθιστή στη διάρκεια δύο χορών. Εκείνο το διάστημα ο κύριος Ντάρσι στεκόταν αρκετά κοντά της, ώστε αυτή να ακούσει μία συζήτηση ανάμεσα σε αυτόν και στον κύριο Μπίνγκλεϊ, ο οποίος είχε κάνει ένα ολιγόλεπτο διάλειμμα από τον χορό για να πείσει τον φίλο του να χορέψει κι εκείνος.

«Έλα λοιπόν, Ντάρσι», του είπε, «πρέπει να σε κάνω να χορέψεις. Δεν μου αρέσει να σε βλέπω να στέκεσαι μόνος σου με αυτόν τον ανόητο τρόπο. Θα ήταν πολύ προτιμότερο να χόρευες».

«Δεν υπάρχει καμία περίπτωση. Ξέρεις πόσο το απεχθάνομαι, εκτός αν γνωρίζω πολύ καλά την ντάμα μου. Και μάλιστα σε μία τέτοια συγκέντρωση σαν αυτή εδώ, θα μου ήταν αφόρητο. Οι αδελφές σου ήδη χορεύουν με άλλους και δεν υπάρχει καμία άλλη γυναίκα μέσα σε αυτή την αίθουσα που δεν θα μου φαινόταν τιμωρία να τη ζητήσω σε χορό».

«Εγώ δεν θα ήμουν τόσο ιδιότροπος όσο εσύ», αναφώνησε ο κύριος Μπίνγκλεϊ, «ούτε αν ήμουν βασιλιάς! Στον λόγο της τιμής μου, ποτέ άλλοτε στη ζωή μου δεν συνάντησα τόσα ευχάριστα κορίτσια όσα αυτή τη βραδιά· αρκετά μάλιστα από αυτά είναι ασυνήθιστα όμορφα».

«Εσύ χορεύεις με το μοναδικό όμορφο κορίτσι μέσα στην αίθουσα», είπε ο κύριος Ντάρσι κοιτώντας τη μεγαλύτερη δεσποινίδα Μπένετ.

«Ω! Είναι η πιο όμορφη ύπαρξη που αντίκρισα ποτέ μου! Όμως ακριβώς από πίσω σου κάθεται μία από τις αδελφές της, που είναι πολύ όμορφη, και θα τολμούσα να πω πολύ ευχάριστη. Επίτρεψέ μου να πω στην ντάμα μου να σας συστήσει».

«Ποια εννοείς;» Στράφηκε και κοίταξε για μία στιγμή την Ελίζαμπεθ, μέχρι που το βλέμμα του συνάντησε το δικό της· αποτράβηξε τότε εκείνος το βλέμμα του και είπε παγερά: «Ανεκτή είναι, αλλά όχι επαρκώς όμορφη ώστε να δελεάσει εμένα. Δεν είμαι σε διάθεση επί του παρόντος να φροντίζω νεαρές κυρίες που τις έχουν περιφρονήσει οι άλλοι. Καλύτερα λοιπόν να επιστρέψεις στην ντάμα σου και να απολαύσεις τα μειδιάματά της αντί να χάνεις την ώρα σου μαζί μου».

Ο κύριος Μπίνγκλεϊ ακολούθησε τη συμβουλή του. Ο κύριος Ντάρσι απομακρύνθηκε και η Ελίζαμπεθ έμεινε να κάθεται εκεί, χωρίς και τόσο εγκάρδια αισθήματα απέναντί του. Αφηγήθηκε, παρ' όλα αυτά, το περιστατικό με πολύ χιούμορ στις φίλες της, καθώς είχε μια ζωηρή, παιχνιδιάρικη ιδιοσυγκρασία, που διασκέδαζε με κάθε τι γελοίο.

Σε γενικές γραμμές, η βραδιά κύλησε ευχάριστα για ολόκληρη την οικογένεια. Η κυρία Μπένετ είχε δει τη μεγαλύτερη κόρη της να απολαμβάνει τον θαυμασμό της συντροφιάς του Νέδερφιλντ. Ο κύριος Μπίνγκλεϊ είχε χορέψει δύο φορές μαζί της και οι αδελφές του την είχαν ξεχωρίσει. Το γεγονός αυτό είχε χαροποιήσει την Τζέιν ακριβώς όσο και τη μητέρα της, μόνο που η πρώτη ήταν πιο συγκρατημένη. Η Ελίζαμπεθ ένιωθε την ευδαιμονία της Τζέιν. Η Μαίρη είχε ακούσει να αναφέρουν στη δεσποινίδα Μπίνγκλεϊ το άτομό της ως το πιο κοινωνικά μορφωμένο κορίτσι στην περιοχή· όσο για την Κάθριν και τη Λίντια, είχαν σταθεί αρκετά τυχερές ώστε να μη μείνουν ποτέ χωρίς καβαλιέρο, κάτι που ήταν και το μοναδικό πράγμα το οποίο ουσιαστικά τις ενδιέφερε σε έναν χορό. Επέστρεψαν έτσι με πολύ καλή διάθεση στο Λόνγκμπουρν, το χωριό όπου ζούσαν και αποτελούσαν τους σημαντικότερους

κατοίκους του. Βρήκαν τον κύριο Μπένετ ακόμη ξύπνιο. Με ένα βιβλίο στα χέρια του είχε ξεχαστεί, αν και στην παρούσα περίπτωση είχε επίσης και μια γερή δόση περιέργειας σχετικά με τα συμβάντα μιας βραδιάς που είχε ξυπνήσει τόσο λαμπρές προσδοκίες. Ο ίδιος ήλπιζε μάλλον πως θα είχε διαφευστεί η γνώμη της συζύγου του σχετικά με τον νεοφερμένο, σύντομα όμως διαπίστωσε πως επρόκειτο να ακούσει μία εντελώς διαφορετική ιστορία.

«Ω! Αγαπητέ μου κύριε Μπένετ», άρχισε μπαινοντας στο δωμάτιο, «περάσαμε την πιο υπέροχη βραδιά, σε έναν εξαιρετικό χορό! Μακάρι να μας είχατε συνοδεύσει. Η Τζέιν απέσπασε τόσο πολύ θαυμασμό, ήταν κάτι μοναδικό. Όλοι είπαν πόσο όμορφη ήταν· μάλιστα, ο κύριος Μπίνγκλεϊ επίσης τη βρήκε ιδιαιτέρως όμορφη και χόρεψε μαζί της δύο φορές! Σκεφτείτε αυτό μόνο, αγαπητέ μου· πραγματικά, χόρεψε μαζί της δύο φορές! Και ήταν το μοναδικό κορίτσι μέσα στην αίθουσα από το οποίο ζήτησε να χορέψουν και δεύτερη φορά. Στην αρχή ζήτησε από τη δεσποινίδα Λούκας να χορέψουν. Ταράχτηκα τόσο πολύ όταν τον είδα να τη ζητά σε χορό, όμως τελικά δεν τη θαύμαζε καθόλου· για να πούμε την αλήθεια, κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να τη θαυμάσει αυτή, ξέρετε τώρα. Και φάνηκε να εντυπωσιάζεται τόσο πολύ από την Τζέιν όταν την είδε να χορεύει, που τη ρώτησε ποια είναι και της συστήθηκε για να της ζητήσει τους δύο επόμενους. Μετά, τους δύο τρίτους τους χόρεψε με τη δεσποινίδα Κινγκ, τους δύο τέταρτους με τη Μαρία Λούκας και τους δύο πέμπτους ξανά με την Τζέιν, τους δύο έκτους ύστερα με τη Λίζι, και τους Μπουλανζέρ...»

«Αν έτρεφε έστω και ελάχιστη συμπόνια για *εμένα*», φώναξε αγανακτισμένος ο σύζυγός της, «δεν θα είχε χορέψει ούτε το μισό από όσο χόρεψε! Για όνομα του Θεού, μη μου πείτε άλλα για τις ντάμες του. Μακάρι να του είχε γυρίσει ο αστράγαλος στον πρώτο χορό!»

«Ω αγαπητέ μου, είμαι τόσο ενθουσιασμένη μαζί του! Είναι

απίστευτα όμορφος. Και οι αδελφές του είναι γοητευτικές γυναίκες. Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα κάτι κομψότερο από τα φορέματά τους. Θα τολμούσα να πω ότι η δαντέλα πάνω στο βραδινό φόρεμα της κυρίας Χερστ...»

Σε αυτό το σημείο τη διέκοψε και πάλι. Ο κύριος Μπένετ διαμαρτυρήθηκε πως δεν ήθελε να ακούσει καμία περιγραφή σχετικά με ρουχισμό. Η σύζυγός του αναγκάστηκε έτσι να αναζητήσει κάποια άλλη πλευρά του θέματος και του αφηγήθηκε, με έντονη πικρία και με κάποια υπερβολή, σχετικά με τη σκανδαλώδη αγένεια του κυρίου Ντάρσι.

«Μπορώ όμως να σας διαβεβαιώσω», πρόσθεσε, «πως η Λίζι δεν χάνει τίποτα με το να μην ανταποκρίνεται στο γούστο του· διότι είναι ο πιο δυσάρεστος, φριχτός άντρας, και δεν αξίζει να του φανεί κανείς ευχάριστος. Τόσο υπεροπτικός και τόσο αλαζόνας, που ουδείς μπορούσε να υπομείνει την παρουσία του! Βάδιζε πέρα-δώθε και φανταζόταν πως ήταν κάποιος πολύ σημαντικός! Όχι αρκετά όμορφη για να τη ζητήσει σε χορό! Θα ήθελα να ήσαστε εκεί, αγαπητέ μου, για να τον βάζατε στη θέση του με τον τρόπο που εσείς ξέρετε. Τον απεχθάνομαι αυτόν τον άντρα».

Κεφάλαιο 4

Όταν η Τζέιν και η Ελιζαμπεθ έμειναν μόνες, η πρώτη, που ως εκείνη τη στιγμή είχε υπάρξει ιδιαίτερος επιφυλακτική στους επαίνους της προς τον κύριο Μπίνγκλεϊ, εξέφρασε στην αδελφή της τον μεγάλο θαυμασμό που ένιωθε για εκείνον.

«Είναι ακριβώς όπως πρέπει να είναι ένας νεαρός άντρας», είπε, «ευαίσθητος, με συνετό πνεύμα και ζωντάνια· και ποτέ άλλοτε δεν είχα ξανασυναντήσει τόσο καλοδιάθετη συμπεριφορά! Τόσο άνετος και με τόσο καλή ανατροφή!»

«Είναι και όμορφος επίσης», αποκρίθηκε η Ελιζαμπεθ, «κάτι που επίσης φαίνεται ότι πρέπει να είναι ένας νεαρός άντρας, αν βεβαίως έχει αυτή τη δυνατότητα. Κι έτσι, είναι ο ιδανικός άντρας».

«Κολακεύτηκα τόσο πολύ όταν μου ζήτησε να χορέψουμε για δεύτερη φορά! Δεν περίμενα μια τέτοια φιλοφρόνηση».

«Όστε δεν περίμενες; Εγώ όμως την περίμενα για λογαριασμό σου. Αυτή όμως είναι μία από τις πολύ μεγάλες διαφορές μας. Οι φιλοφρονήσεις πάντοτε σε εκπλήσσουν, ενώ εμένα ποτέ. Αλλά τι θα ήταν περισσότερο αναμενόμενο από το να σου ζητήσει ξανά να χορέψετε; Δεν μπορεί παρά να είχε προσέξει πως ήσουν περίπου πέντε φορές ωραιότερη από οποιαδήποτε άλλη γυναίκα μέσα στην αίθουσα. Και αυτό όχι χάρη στον ιπποτισμό

του. Πάντως, σίγουρα είναι πολύ ευχάριστος και σε δικαιολογώ που σου αρέσει. Στο παρελθόν σου είχαν αρέσει πολύ πιο ανόητοι τύποι».

«Αγαπητή μου Λίζι!»

«Ω μα έχεις, ξέρεις, μια γενικότερη τάση να βλέπεις θετικά όλους τους ανθρώπους. Ποτέ σου δεν διακρίνεις ένα ελάττωμα σε κάποιον. Όλοι οι άνθρωποι είναι καλοί και ευχάριστοι στα μάτια σου. Ποτέ μου δεν σε άκουσα να μιλάς άσχημα για κάποιον γνωστό σου».

«Δεν θα ήθελα σε καμία περίπτωση να κρίνω κάποιον βιαστικά. Όμως αυτό που σκέφτομαι το λέω πάντοτε ανοιχτά».

«Το ξέρω πως το κάνεις αυτό· κι αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που με κάνεις να απορώ. Με τη δική σου ορθή κρίση, και να είσαι τόσο άδολα τυφλή απέναντι στις ανοησίες και στην αφροσύνη των άλλων! Το να προσποιείται κανείς πως είναι αμερόληπτος είναι αρκετά σύνηθες – το συναντάμε κάθε τόσο. Αλλά το να είσαι αμερόληπτη κι ακόμη περισσότερο καλοπροαίρετη αυθόρμητα και χωρίς προσποίηση – το να βλέπεις το καλό σε κάθε χαρακτήρα και να το κάνεις ακόμη καλύτερο, και να μη λες ούτε κουβέντα για τα ελαττώματα – αυτό χαρακτηρίζει αποκλειστικά εσένα. Να υποθέσω λοιπόν ότι συμπάθησες και τις αδελφές αυτού του άντρα, έτσι δεν είναι; Όμως οι τρόποι τους δεν είναι εξίσου καλοί με τους δικούς του».

«Σίγουρα όχι – αρχικά. Όταν όμως συζητάς μαζί τους, αποδεικνύονται πολύ ευχάριστες κυρίες. Η δεσποινίς Μπίνγκλεϊ πρόκειται να μείνει μαζί με τον αδελφό της και θα αναλάβει την επίβλεψη του σπιτιού· και θα έχω παραπλανηθεί υπερβολικά αν δεν ανακαλύψουμε στο πρόσωπό της μια πολύ χαριτωμένη και εξαιρετική γειτόνισσα».

Η Ελίζαμπεθ την άκουγε σιωπηλή, αλλά δεν είχε πειστεί· η συμπεριφορά τους στη συγκέντρωση δεν ήταν σε γενικές γραμμές ευχάριστη· και έχοντας οξύτερη παρατηρητικότητα και λιγότερο

επεικὴ διάθεση ἀπὸ ὅ,τι ἡ ἀδελφὴ τῆς, σε συνδυασμὸ με τὸ γεγονός ὅτι ἡ κρίση τῆς δεν θόλωνε ἀπὸ κάποιον ἄλλον εἶδους προσωπικὸ ενδιαφέρον, ἐλάχιστη πρόθεση εἶχε νὰ τῆς ἐπιδοκιμάσει. Ἀναμφίβολα, ἦταν πολὺ κομψὲς κυρίες· δεν ἦταν φειδωλὲς στὴ διασκέδαση ὅταν ἦταν ευχαριστημένες οὔτε τὸς ἔλειπε ἡ ικανότητα νὰ γίνονται ευχάριστες ὅταν τὸ ἐπέλεγαν, ἦταν ὁμως υπερήφανες καὶ ἀλαζονικὲς. Ἦταν μᾶλλον ὁμορφες, εἶχαν λάβει μόρφωση σε ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἰδιωτικὰ διδασκαλεῖα τῆς πόλης, κατεῖχαν μίαν περιουσία εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν, εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ ξοδεύουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ ἄρμοζε, ὅπως ἐπίσης καὶ νὰ συναναστρέφονται ἄτομα τῆς ἀνώτερης κοινωνικῆς τάξης, με ἀποτέλεσμα νὰ ἔχουν κάθε λόγο νὰ διατηροῦν μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἴδιον τὸς εαυτὸ καὶ νὰ θεωροῦν τὸς ἄλλους κατώτερους. Προέρχονταν ἀπὸ μίαν ευυπόληπτην οἰκογένειαν τοῦ ἀγγλικοῦ βορρᾶ καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ ἦταν πιὸ ἔντονα χαραγμένο στὴ μνήμη τὸς ἀπὸ τὸ ὅ,τι τόσο ἡ περιουσία τοῦ ἀδελφοῦ τὸς ὅσο καὶ ἡ δικὴ τὸς εἶχε ἀποκτηθεῖ ἀπὸ τὸ ἐμπόριο.

Ὁ κύριος Μπίνγκλεϊ εἶχε κληρονομήσει περιουσία ἀξίας περὶπου ἑκατὸ χιλιάδων λιρῶν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸς, ὁ ὁποῖος σκόπευε νὰ ἀγοράσει μίαν ἀκίνητη ἰδιοκτησία, ἀλλὰ δεν ἔζησε ἀρκετὰ ὥστε νὰ προλάβει νὰ τὸ κάνει. Ὁ κύριος Μπίνγκλεϊ ὁ νεότερος εἶχε ἐπίσης τὴν ἴδιαν πρόθεση καὶ κατὰ καιροῦς ἐπέλεγε κάποια κομητεία τοῦ ἀρεσε· ἔχοντας ὁμως τώρα πια στὴ διάθεσή τὸς ἓνα καλὸ σπίτι καὶ τὸ προνόμιον νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴ γύρω ἔκταση, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοῦς πὸς γνῶριζαν τὴ χαλαρὴ ἰδιοσυγκρασία τὸς σκέφτονταν πὸς ἴσως νὰ προτιμοῦσε νὰ περάσει τὴ ζωὴ τὸς στὸ Νέδερφιλντ, ἀφήνοντας στοὺς ἀπογόνους τὸς τὴ μέριμναν μίαν τέτοιας ἀγοράς. Οἱ ἀδελφὲς τὸς ἠθελαν σαν τρελὲς νὰ ἀποκτήσουν δικὴ τὸς ἀκίνητη περιουσία· κι ὁμως, ἀν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶχε εγκατασταθεῖ ἐκεῖ ἀπλῶς ὡς ἐνοικιαστής, ἡ δεσποινὶς Μπίνγκλεϊ δεν ἦταν διόλου ἀπρόθυμη νὰ γίνῃ οἰκοδέσποινα στὸ νοικοκυριὸ τὸς – οὔτε ἦταν ἀπρόθυμη νὰ θεωρεῖ τὸ σπίτι τὸς δικὸ τῆς ὅποτε τὴ

βόλευε και η κυρία Χερστ, η οποία είχε παντρευτεί έναν άντρα περισσότερο των σαλονιών παρά πλούσιο. Δύο μόλις χρόνια μετά την ενηλικίωσή του, ο κύριος Μπίνγκλεϊ μπήκε στον πειρασμό να πάει να ρίξει μία ματιά στην οικία Νέδερφιλντ από μια κουβέντα που άκουσε τυχαία. Το κοίταξε απ' έξω και από μέσα για μισή περίπου ώρα, και έχοντας ικανοποιηθεί τόσο από την τοποθεσία όσο κι από τα κύρια δωμάτια και παίρνοντας κατά γράμμα το εγκώμιο που έπλαξε για το σπίτι ο ιδιοκτήτης του, το έκλεισε επιτόπου.

Μια ιδιαιτέρως σταθερή φιλία τον συνέδεε με τον Ντάρσι, παρά την τεράστια αντίθεση των χαρακτήρων τους. Ο Ντάρσι αγαπούσε τον Μπίνγκλεϊ για τους άνετους τρόπους του, για την ειλικρίνεια και την ηπιότητα του χαρακτήρα του, αν και καμία άλλη ιδιοσυγκρασία δεν θα μπορούσε να διαφέρει περισσότερο από τη δική του, την οποία επ' ουδενί δεν θα προτιμούσε διαφορετική. Ο Μπίνγκλεϊ είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στις απόψεις του Ντάρσι και έτρεφε την υψηλότερη εκτίμηση για τον τρόπο με τον οποίο έβλεπε εκείνος τα πράγματα. Σε ζητήματα αντίληψης ο Ντάρσι υπερτερούσε. Ο Μπίνγκλεϊ δεν ήταν κατά κανέναν τρόπο ανεπαρκής, όμως ο Ντάρσι διέθετε ιδιαίτερη ευφυΐα. Ήταν συγχρόνως υπεροπτικός, επιφυλακτικός και ιδιότροπος και οι τρόποι του, αν και καλοαναθρεμμένος, δεν ήταν θελκτικοί. Από αυτή τη σκοπιά, ο φίλος του ήταν μακράν σε πλεονεκτική θέση. Όπου και αν εμφανιζόταν ο Μπίνγκλεϊ, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία πως θα κέρδιζε τη συμπάθεια όλων, ενώ ο Ντάρσι δεν έπαυε να συμπεριφέρεται προσβλητικά προς τους άλλους. Ο τρόπος με τον οποίο μιλούσαν μεταξύ τους οι δύο φίλοι για τη συγκέντρωση στο Μέριτον ήταν επαρκώς χαρακτηριστικός. Ο Μπίνγκλεϊ δεν είχε ποτέ άλλοτε στη ζωή του συναντήσει πιο ευχάριστους ανθρώπους και ωραιότερα κορίτσια· όλοι τον είχαν αντιμετώπισει ευγενικά και περιποιητικά· είχαν αφήσει κατά μέρος τις τυπικότητες και τις επιφυλάξεις και πολύ σύντομα ένιωθε πως γνώριζε από καιρό όλους όσους βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα· όσο για τη μεγαλύτερη

δεσποινίδα Μπένετ, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ένας άγγελος θα ήταν ποτέ ωραιότερος. Ο Ντάρσι, αντιθέτως, δεν είχε δει παρά μία συνάθροιση ανθρώπων που ελάχιστη μόνο ομορφιά διέθεταν και καμία σχέση προς το πνεύμα της μόδας, ενώ δεν υπήρχε ούτε ένας ανάμεσά τους για τον οποίο να ένιωσε το παραμικρό ενδιαφέρον, αντιστοίχως βέβαια ούτε ένας δεν εκδήλωσε την παραμικρή έστω προσοχή ή επιδοκιμασία απέναντί του. Όσο για την πρεσβύτερη δεσποινίδα Μπένετ, αναγνώριζε και ο ίδιος πως ήταν όμορφη, χαμογελούσε όμως υπερβολικά πολύ.

Η κυρία Χερστ και η αδελφή της συμφώνησαν με αυτή του την παρατήρηση, και πάλι όμως δεν έπαψαν να της δείχνουν θαυμασμό και συμπάθεια και να της λένε πως ήταν ένα γλυκό κορίτσι το οποίο δεν θα είχαν αντίρρηση να γνωρίσουν καλύτερα. Κι έτσι η δεσποινίς Τζέιν Μπένετ αναγνωρίστηκε από την ομήγυρη ως γλυκό κορίτσι, γεγονός που έκανε τον αδελφό τους να νιώσει ελεύθερος να κάνει για εκείνη όποια σχέδια ήθελε.